

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usoz-42/16-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Borisa Markovića, Lidije Rostaš-Beroš, Blaňa Turić i Sanje Štefan, članova vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Višnje Jurjević, zapisničarke, u postupku ocjene zakonitosti općeg akta pokrenutom po zahtjevu I. I. iz J., na sjednici vijeća održanoj dana 20. prosinca 2016.

p r e s u d i o j e

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Podnositelj je podnio zahtjev za ocjenu zakonitosti Odluke o visini poreza na kuće za odmor („Županijski glasnik“ Ličko-senjske županije broj 27/01., 10/07. i 29/14.)

Podnositelj zahtjev temelji na rješenju Službe za financije L.-s. županije, klasa: UP/II-410-01/15-01/24, urbroj: 2125/1-06-16-02 od 8. siječnja 2016. godine koje rješenje je primio dana 27. siječnja 2016.

Zahtjev je podnio dana 25. veljače 2016., dakle u zakonskom roku od 30 dana od dostave rješenja, na kojem temelji svoj zahtjev.

Navedenim osporenim rješenjem odbijena je žalba podnositelja zahtjeva protiv rješenja Upravnog odjela za poslove lokalne samouprave i uprave Grada N. klasa: UP/I-410-02/15-01/7306, urbroj: 2125/06-04-03/02-15-1 od 23. listopada 2015. kojim je podnositelju zahtjeva temeljem članka 5. Odluke o visini poreza na kuće za odmor (dalje: Odluke) utvrđena za 2015. godinu obveza plaćanja poreza na kuću za odmor površine 44 m² u iznosu od 660,00 kn.

Podnositelj zahtjeva smatra da je navedena Odluka, a posebno odredba članka 4. stavka 1, koja predviđa da se porez na kuću za odmor plaća u visini od 15,00 kn po 1 m² korisne površine, u suprotnosti sa odredbama članka 36. stavka 1. i 37. stavka 5. Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave („Narodne novine“ 117/93., 69/97., 33/00., 73/00., 127/00., 59/01., 107/01., 117/01., 150/02., 147/03., 132/06., 26/07., 73/08., 25/12., 147/14. i 100/15. dalje: Zakon). Ističe da je odredbom članka 36. stavka 1. Zakona propisana mogućnost određivanja spornog poreza u visini od 5,00 do 15,00 kn po m², što znači da je spornom Odlukom određen maksimalni mogući iznos poreza za sve porezne obveznike pri čemu uopće nije uzet u obzir mjesto, stanje nekretnine, stanje infrastrukture, druge okolnosti bitne za korištenje kuće za odmor kako je to predviđeno stavkom 3. navedene zakonske odredbe. Osim toga ističe da je člankom 37.

stavkom 5. navedenog Zakona predviđeno da se odlukom mogu propisati i druge mogućnosti oslobađanja od poreza na kuće za odmor i to iz gospodarskih i socijalnih razloga što osporenom Odlukom uopće nije predviđeno. Ističe da su njegove materijalne prilike teške te u dokaz toga dostavlja rješenje o priznavanju prava na mirovinu. Smatra da osporena Odluka nije usklađena sa svojim temeljnim Zakonom jer nije odredila mogućnost određivanja visina poreza u zakonom određenom rasponu od 5,00 do 15,00 kn, a ni mogućnost oslobađanja od plaćanja poreza iz opravdanih razloga koji su predviđani člankom 37. stavkom 5. Zakona.

Sukladno odredbi članka 32. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj: 20/10., 143/12. i 152/14. nastavno: ZUS) zahtjev je dostavljen na očitovanje Gradskom vijeću Grada N.. Predsjednica Gradskog vijeća Grada N. dostavila je očitovanje dana 7. listopada 2016. te je navela da je sporna Odluka na snazi. Dostavila je spornu Odluku te dvije izmjene koje su objavljene u „Županijskom glasniku“ Ličko-senjske županije broj: 10/7. i 29/14.

Sukladno odredbi članka 6. ZUS-a podnositelju je omogućeno da se očituje na odgovor donositelja osporenog općeg akta što je on učinio podneskom 3. studenog 2016. Osporena odredba članka 4. stavka 1. Odluke glasi:

Porez na kuće za odmor plaća se u visini od 15,00 kn po jednom četvornom metru korisne površine kuće za odmor godišnje.

Navedena Odluka donesena je na temelju članka 36. Zakona i članka 32. Statuta Grada N., „Županijski glasnik“ Ličko-senjske županije broj 12/09., 7/13., 10/13., 8/13. i 5/14. – pročišćeni tekst. Odluka je donesena od nadležnog predstavničkog tijela Gradskog vijeća Grada N.. Odredbom članka 36. stavka 1., 2. i 3. Zakona propisano je da se porez na kuće za odmor plaća od 5,00 do 15,00 kn po jednom četvornom metru korisne površine kuće za odmor. Visinu poreza na kuće za odmor propisuje svojom odlukom općina ili grad. Općina ili grad propisuje visinu poreza na kuće za odmor ovisno o mjestu, starosti, stanju infrastrukture te drugim okolnostima bitnu za korištenje kuće za odmor.

Iako je točno da je navedenom Odlukom propisan najveći mogući iznos poreza od 15,00 kn po jednom četvornom metru korisne površine, prema ocjeni ovog Suda zbog navedenog se Odluka Gradskog vijeća Grada N. ne može smatrati nezakonitom.

Dakle, kada je propisana visina unutar zakonskih okvira kao što je to u konkretnom slučaju, iako se radi o najviše mogućem iznosu, ovaj Sud ocjenjuje da se radi o Odluci koja je sukladna zakonu na temelju kojeg je donesena.

Prigovor podnositelja zahtjeva da je odredbom članka 37. stavak 5. Zakona propisano da se odlukom mogu propisati i druga oslobođenja od plaćanja poreza na kuću za odmor iz gospodarskih i socijalnih razloga nije od utjecaja na donošenje drugačije odluke u ovoj stvari budući da je ta mogućnost predviđena Zakonom, ali nije obvezujuća za jedinice lokalne samouprave. Naime, kada je zakonom propisano da se mogu predvidjeti oslobođenja od plaćanja poreza na kuće za odmor iz gospodarstvenih i socijalnih razloga tada bi u slučaju da je takva mogućnost propisana odlukom navedena odredba bila u skladu sa zakonom. Naime, odredbom članka 37. stavka 1., 2., 3. i 4. Zakona propisano je kada se porez na kuće za odmor ne plaća, a stavkom 5. navedenog članka 37. propisana je mogućnost jedinicama lokalne samouprave da mogu propisati i druga oslobođenja od plaćanja poreza na kuće za odmor iz gospodarstvenih i socijalnih razloga.

Dakle, Zakon točno određuje kada se porez na kuće za odmor ne plaća te mogućnost propisivanja i drugih oslobođenja od plaćanja poreza na kuće za odmor. Međutim, propisivanje drugih oslobođenja od plaćanja poreza na kuće za odmor nisu obvezujuća za jedinicu lokalne samouprave. Navedeno je samo zakonska mogućnost.

Stoga podnositelj zahtjeva za ocjenu zakonitosti navedene Odluke pogrešno smatra da je Odluka nezakonita iz razloga što nije propisala oslobođenje od plaćanja poreza na kuće za odmor iz socijalnih razloga.

S obzirom na navedeno trebalo je odgovarajućom primjenom odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 20. prosinca 2016.

Predsjednica vijeća
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.